

Claartje springt op. ‘Ik heb een leuk plaatje. Even halen.’ En weg is ze.

Bij haar weet je nooit wat ze nou weer heeft bedacht.

Ik sta op en loop naar de lage kast die mijn moeder ‘dressoir’ noemt. Er staan twee vazen op en een paar beeldjes van danseressen. Ik pak de platenspeler uit de kast en klap de deksel van het koffertje open. Daar zit de luidspreker in.

In het koffertje zelf ligt een draaischijf met een wit dun armpje eraan.

Wervelwind Claartje is binnen vijf minuten terug. Ze heeft een klein 45-toerenplaatje bij zich en legt dat op de pick-up. Voorzichtig til ik het armpje op en de plaat begint te draaien. Aan het eind van de arm zit een naaldje dat ik voorzichtig op de rand zet.

We horen wat gekraak en dan barst de muziek los. Eerst knallen de gitaren uit het koffertje, dan een heftige roffel van een drumstel en dan begint iemand loeihard en wild te zingen: ‘*One, two, three o’clock, four o’clock, rock...*’

Claartje staat onmiddellijk te dansen en te swingen. Ze pakt mijn hand en beweegt mijn arm heen en weer, alsof ik een pomp ben. Ze draait met haar heupen en haar voeten maken snelle pasjes.

Binkie rent luid mopperend de kamer uit. Die heeft hier geen zin in, net als ik. Hij kan niet tegen lawaai en ik ben een grote hark. Op school moeten we vaak voetballen met gym. Ik hol dan maar zo’n beetje mee, want zodra ik in de buurt van de bal kom, roepen de andere jongens: ‘Afblijven, Veenman.’

Toch krijgt de muziek van Claartje me langzaam te pakken en ik probeer haar na te doen. We hebben niet zo veel ruimte, maar rondom de tafel gaat het net.

‘Goed zo, Jakob!’ roept Claartje.

Ik heb deze muziek nog nooit eerder gehoord, maar ik begin het steeds leuker te vinden. Het is tien keer beter dan die slome deun-

tjes die je altijd op de radio hoort. Of de deftige muziek van mam op zondagmiddag.

Dit is snel en hard en je móét wel meedoen, want de muziek drijft je voort.

Claartje trekt me naar zich toe en duwt me weer weg. En weer terug. En weer weg. Telkens als ik vlak bij haar gezicht ben, ruik ik pindakaas.

Ineens laat ze me los en draait ze rondjes.

‘Kijk uit,’ roep ik, want ze wappert met haar armen bijna een vaas van het dressoir.

Af en toe verspringt de naald op de plaat omdat we hard op de vloer stampen.

Claartje tolt nog sneller rond. Haar rok wappert omhoog. Ik staar naar haar benen en zie een stukje van haar onderbroek.

‘Kijk voor je, Veenman!’ roept ze lachend.

‘Had je maar een lange broek aan moeten trekken!’

‘Jakob, je bent een pestkop!’

Vorige week is ze door de nonnen voor een dag van school gestuurd omdat ze een lange broek aanhad.

Meester Hoeben is erg, maar de nonnen zijn nog erger. Ze zien er griezelig uit in hun zwarte jurken en met een soort schoorsteenpijp rondom hun gezicht.

Op de kleuterschool waren er ook nonnen. Als er eentje zich over me heen boog, was ik altijd bang dat ik werd opgezogen in die schoorsteenpijp.

Claartje pakt weer mijn hand. Onze dans wordt steeds wilder en ze roept: ‘Mieters Jakob, dit is mieters!’

De muziek stopt. We horen alleen wat gekraak en geruis.

‘Dit noemen ze rock-’n-roll,’ hijgt Claartje. ‘Dit plaatje heet “Rock Around The Clock.” Goed, hè!’

Ik knik. ‘Ja, mieters.’

‘Waanzinnig,’ zegt ze, ‘maar mijn moeder wil het niet horen. Ik

heb aan mijn pianojuf gevraagd of ik het mocht instuderen. Toen ik dat aan mijn moeder vertelde, riep ze: “Niks daarvan, ik wil geen oerwoudmuziek in huis!”

‘Nou, ik wel,’ zeg ik. ‘Zullen we nog een keer?’

Claartjes ogen stralen. ‘Yes!’

Ik zet het plaatje op en de gitaren knallen weer door de kamer.

Ze roept: ‘We doen wat nieuws.’

Claartje tilt mijn hand op en draait onder mijn arm door. Nu is ze met haar gezicht vlak bij het mijne en kijkt me grijnzend aan met haar blauwgrijze ogen. Ik ruik weer pindakaas. Dan draait ze uit, laat me los en dansen we tegenover elkaar.

Ineens klinkt een boze stem. ‘Wat is dit voor vreselijke herrie!’

Mijn moeder staat in de kamer.

We schrikken ons kapot.

‘Zet uit!’ schreeuwt mam. Ze is echt heel boos en dat gebeurt niet vaak.

Ik ruk de arm van de plaat.

‘Voorzichtig,’ roept Claartje, ‘je maakt een kras.’

‘Zijn jullie gek geworden,’ krijst mam met overslaande stem.

‘Jakob, je hebt van die pick-up af te blijven. En ik wil hier in huis niet van die oerwoudgeluiden.’

‘Dat zei mijn moeder ook al,’ zegt Claartje droog.

Ik kan er niks aan doen, maar ik moet lachen.

‘Jakob!’ snauwt mam en ik krijg een felle tik tegen mijn wang.

Claartje pakt gauw het plaatje van de speler. Het blijft even stil en we staan onhandig tegenover elkaar. Mijn wang gloeit alsof ik te lang in de zon heb gezeten.

Gelukkig wordt mam wat rustiger en ze zegt knorrig: ‘Ik kon even weg uit de kledingwinkel en dacht: ik ga Jakob even gedag zeggen. Krijg ik dit. Hup, naar school jullie.’

In de gang trekken we zwijgend onze jas aan en lopen naar buiten.

‘Dag,’ zegt Claartje, ‘dat was leuk, hè!’